Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 14 (574) * sîmbătă 16 febr. 1957 * 4 pag. 15 bani

Azi 16 februarie 1957, se împlinesc 24 de ani de la luptele eroice ale muncitorilor ceferiști de la Grivița.

CRAVATA DE PIONIER, PĂRTICICĂ DIN STEAGUL ROȘU

De nenumărate ori am auzit zicîndu-se că pionierii de la Școala 173 din București au multe tradiții frumoase în unitatea lor, că ei ar fi cei mai buni prieteni ai utemiștilor de la Grivița Roșie. E adevărat! De acest lucru m-am convins și eu, mai ales atunci cînd am răsfoit...

Documentele unității

Da, există în școală un caiet cu scoarțe groase, pe care pionierii îl socotesc cel mai prețios document al lor. In paginile lui e zugrăvită toată istoria unității. E o adevărată plăcere să-l citești. Cuprinde atîtea acțiuni interesante... L-am răsfoit și eu. Privirile mi s-au oprit asupra unei pagini. Am început să citesc.

„...Astăzi colectivul de conducere al unității noastre a luat o hotărîre importantă. Incepînd din anul acesta, în fiecare an, în ziua de 16 februarie cel mai buni școlari vor fi primiți în rîndurile organizației de pionieri pe locul unde în 1933 au fost uciși de gloanțele călăilor cei mai devotați ceferiști ai Griviței. In acest an, la 16 februarie, va fi primită în rîndurile pionierilor eleva Sanda Pop, cea mai bună elevă a clasei a III-a B...".

In colțul din dreapta filei am citit: „25 ianuarie 1954". Am răsfoit mai departe. In paginile următoare am întîlnit și numele școlărițelor care au primit cravata roșie la 16 februarie 1955, ale celor care au fost primite în rîndurile organizației de pionieri la 16 februarie 1956.

Un lucru mi-a atras însă atenția. Aproape nu exista pagină în care să nu fie scrise măcar cîteva rînduri despre utemiștii de la Grivița. Iată, de pildă, ce era notat la 15 februarie 1956.

„...Stăm și noi și ne întrebam: de unde or fi știut prietenii noștri de la Grivița că nu avem suporturi pentru drapele? Cînd i-am văzut cu suporturile în brațe, a fost o adevărată surpriză pentru noi. Ne-au adus și o insignă pionierească turnată în bronz și pînza roșie, pe care ne-au promis-o..."

Mi-am mai notat încă un fragment pe care țin să vi-l redau întocmai.

„5 ianuarie 1957. Măști, artificii, serpentine, confeti, oriunde te uiți numai rîsete și veselie. Azi e carnavalul fruntașilor la învățătură din unitatea noastră. L-au organizat utemiștii de la Grivița. In sala clubului se află un pom uriaș, împodobit cu o sumedenie de beculețe multicolore. Dar utemiștii?... Utemiștii dansează alături de noi..."

Și-n anul acesta...

cele mai bune școlărițe dintr-a III-a au fost primite în rîndul organizației de pionieri tot la Grivița. Iar cravata roșie le-a fost înmînată tot de-un muncitor care, în 1933, a luptat pe aceste locuri. Și-apoi azi e tot 16 februarie. Dar nu-i o iarnă grea ca aceea din 33, ci parcă ar fi o adevărată zi de primăvară. Și astăzi a sunat sirena lui Roaită. Ea n-a îndemnat însă muncitorii la luptă ca atunci, în anii de mult apuși: a vestit azi cea mai frumoasă clipă din viața celor 5 eleve. Da, în șuierul sirenei, Dumitrescu Angela, Mateș Paula, Goagă Marilena, Opriș Mioara și Dumitrescu Maria au primit cravata roșie de pionier. Ce mult au așteptat ele această clipă...

Romeo DAN

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

In lungul șir muntos al masivului Făgăraș se găsește și vîrful „Vînătoarea lui Buteanu" (2508 m). Denumirea-i vine de la un legendar vînător de capre negre care se stabilise pe aceste meleaguri.

INTERVIUL NOSTRU CU Constantinescu Constanța

Pe Constantinescu Constanța, președinta unității de pionieri nr. 1 din Slatina, am cunoscut-o nu de mult. Noua mea prietenă chiar de la început s-a arătat bucuroasă să-mi povestească despre preocupările și planurile de viitor ale pionierilor.

— Spune-mi, Constanța, ce le place mai mult pionierilor?

— Fiecare cu preferințele lui. Unii iubesc patinajul, altora le plac călătoriile imaginare, sau, să se joace în aer liber. Tuturor însă ne sînt dragi excursiile, abia așteptăm să ne cățărăm pe munți, să ne dovedim curajul. Avem și un cerc al tinerilor geografi. M-am înscris și eu aici.

— Voi, tinerii geografi, cu ce vă ocupați?

— Am pornit să ne cunoaștem patria cu ajutorul „albumului de călătorie". Cercetăm satele din jurul orașului Slatina și trecutul răscoalei din 1907 pe meleagurile noastre. Grupa de istorici va merge în satul Șerbănești să asculte spusele bătrînilor, participanți la răscoală. La vară, noi, geografii și istoricii, vom merge în excursie pe Dunăre și pe insula Adakaleh.

— Povestește-mi ceva și despre școlarii și pionierii mai mici, am rugat-o eu pe Constanța.

— La detașamentul clasei a III-a s-a învățat jocul „Băiatul ajută". Acest băiat „minune", care știe totul, îi ajută pe pionieri să-și organizeze cît mai bine activitatea în detașament. Pe cei dintr-a IV-a i-a invitat adeseori la bibliotecă să citească, să lege cărțile sau să le așeze în rafturi. In clasă, i-a îndemnat să repare băncile stricate și să ude florile. Odată, pe adresa clasei a IV-a a sosit o scrisoare. Au citit-o: „Veniți cu săniuțele la ora 5 după amiază pe Dealul Viilor, dar fiți punctuali". Iscălea „Băiatul ajută". Cînd au ajuns în Dealul Viilor, „Băiatul ajută" i-a sfătuit să organizeze un concurs de săniuțe.

— Ce planuri de viitor aveți, Constanța? i-am luat eu vorba din gură.

— Ar fi multe de povestit. Incă din luna martie vom începe repetarea materiei pentru examene. Vom face și un „colț al examenelor". Pe „Băiatul ajută" o să-l trimitem să-i sfătuiască și pe cei dintr-a VI-a să se trezească din somn și să organizeze și ei activitate pionierească. O să ținem și o adunare interesantă cu tema: „Sînt îndemînatice mîinile noastre?" Brigada noastră artistică va pregăti festivalul pe care-l vom da în fața pionierilor din satul Adakaleh. Iată cîteva din planurile noastre.

Ecaterina CHIRAN

16 FEBRUARIE

„Sirena lui Roaită e glasul / Ţîşnit din durere şi ură / Prin neguri şi bezne purtată, / Prin viscol de sînge şi zgură..."

Cuvintele cîntecului spun oricui povestea tragică şi înălţătoare a acelui an 1933, an scris în istorie cu sîngele muncitorimii ceferiste. Povestea îşi are începuturile în mizerie crîncenă, în foamete şi şomaj. Vestitele „curbe de sacrificiu"... Cine n-a auzit de ele? Pentru muncitori, luau înfăţişarea unor monştri nesătioşi, care nu le lăsau în plicul de salariu decît cîtiva lei. Patronii făceau „economii" — pentru a scăpa de criza care-i ameninţa, tot pe spatele muncitorimii; pentru a pregăti războiul criminal împotriva Sovietelor; pentru a pregăti drum fascismului...

Mereu alte grupuri de muncitori erau concediaţi de la Griviţa. Copiii le piereau de foame şi de frig. Nemaiputînd răbda, ceferiştii au încrucişat braţele şi au declarat grevă, cerînd condiţii omeneşti de viaţă şi de muncă. Răspunsul? Delegatii greviştilor au fost arestaţi. Şi atunci a început lupta. Zorii ceţoşi ai lui 16 februarie i-au găsit pe cei de la Griviţa baricadati în ateliere. De pretutindeni îi pîndeau, ameninţătoare, ţevile mitralierelor. Dar nu se temeau. Luptau pentru o cauză dreaptă, iar în fruntea lor erau comuniştii.

...S-au frînt rîndurile muncitorilor sub secerea gloanţelor. A pierit ca un erou ucenicul Vasile Roaită încleştat pe lanţul sirenei. Au urmat arestări, schingiuiri, condamnări grele. Dar sîngele luptătorilor de la Griviţa nu s-a cheltuit în zadar. Eroismul şi jertfa lor sînt pagină glorioasă în cartea de aur a luptelor duse de clasa muncitoare în frunte cu partidul ei. Luptele acestea, mîna frăţească a poporului sovietic, ne-au făurit viaţa nouă de azi

Şi azi se aude la Griviţa, în fiecare dimineaţă, glasul sirenei. Dar el cheamă la altă bătălie: pentru zidirea socialismului. Şi azi ceferiştii sînt în primele rînduri ale luptei. Ziarele oglindesc mereu fapte ale lor: în luna ianuarie, mecanicii de locomotive din patria noastră, remorcînd trenuri cu tonaj sporit, au economisit 6.100 trenuri de marfă. Tot în ianuarie, mecanicii şi fochiştii Direcţiei Regionale C.F.R.-Cluj au realizat economii la uleiuri şi combustibil în valoare de 780.000 lei. Intre 1 şi 10 februarie, muncitorii de la Depoul Oradea au depăşit planul de reparare a locomotivelor cu 28%.

Dar ar trebui multe pagini să înşiri victoriile lor. Victorii care cinstesc din plin amintirea eroilor din februarie 1933.

Vasile MANUCEANU

Consfătuirea pe ţară a instructorilor de pionieri fruntaşi şi-a încheiat lucrările

In semn de amintire, instructorii care au fost la întîlnirea cu academicianul Dr. C. I. Parhon, au ţinut să se fotografieze împreună cu dînsul.

★

O întîlnire prietenească

Maestrul Tudor Arghezi este oaspetele instructorilor fruntaşi veniţi la cea de a III-a consfătuire pe ţară. Tovarăşul Prunea, directorul Palatului pionierilor, îl prezintă pe scriitor.

— ...Cei 60 de ani...

— 76, atîţia am.

— Voiam să spun 60 de ani de activitate pe tărîm scriitoricesc.

— Adevărat, aceasta e vîrsta condeiului.

Pe nesimţite se înfiripă o discuţie caldă şi prietenească. Maestrul tace o clipă, apoi parcă răsfoieşte cartea vieţii sale şi-şi aminteşte de vremuri îndepărtate, de 1907, de prietenii de luptă. Convorbirea devine din ce în ce mai vie. Instructorii de pionieri pun întrebări, povestesc despre viaţa satului, arată cît de mult preţuiesc creaţia autorului.

— In cartea dumneavoastră „1907" ce documente aţi folosit?

— Nici un document. Eu însumi am trăit aceste vremuri. Cel mai viu document este cel sufletesc.

La sfîrşit, maestrul a citit două din poeziile sale.

Al. MIHU

★

De vorbă cu Ştefan Lungu

Dacă ar fi să stai de vorbă cu Eroul Muncii Socialiste Ştefan Lungu, numai cîteva ceasuri, ai putea scrie o carte de vreo 300 de pagini. Aceasta pentru că ascultîndu-l, îţi spune tot felul de întîmplări vesele şi triste din munca sa de peste 20 de ani pe locomotivă.

Atmosfera în care a decurs întîlnirea dintre dînsul şi instructorii fruntaşi invitaţi la consfătuirea pe ţară, a fost prietenească. Instructorii au început să-i pună fel de fel de întrebări: de cînd este fruntaş în muncă, care a fost cea mai mare economie de combustibil realizat într-o lună...

Cunoscutul ceferist le-a răspuns cu plăcere. La sfîrşit, cînd una dintre instructoare a venit să-i înmîneze un buchet de flori, părea emoţionat. Mi-a venit să zîmbesc şi mă gîndeam: cît de mîndru şi sigur aleargă cu o locomotivă şi tîrăşte după el zeci de vagoane şi acum, în faţa cîtorva flori...

De fapt însă, nu era aşa. Florile erau semnul dragostei, al mulţumirii din partea instructorilor. Avea de ce să fie emoţionat!

Emil DOBRESCU

„Drum bun şi mult succes!"

In reportajul din numărul trecut v-am promis că în curînd am să vă povestesc mai departe despre consfătuirea instructorilor voştri.

Nici nu ştiu ce să vă spun mai întîi: despre curajul pionierului din Bucureşti care a salvat drapelul unităţii sale din incendiul care izbucnise în şcoala lor?; Despre cei 14 pionieri din comuna Putinei care şi-au îndemnat părinţii să intre în întovărăşirea agricolă, sau despre concursul artistic al pionierilor din Regiunea Autonomă Maghiară, la care au participat peste 30 de mii de copii?

Cred că ar fi bine să cunoaşteţi cum întîmpină pionierii din regiunea Suceava aniversarea a 500 de ani de la naşterea lui Ştefan cel Mare. Ei cercetează locurile unde domnitorul a purtat lupte cu turcii, îngrijesc monumentele istorice, culeg legende, cîntece şi istorisiri care grăiesc despre domnia lui Ştefan cel Mare.

Dar instructorii voştri au învăţat aici la consfătuire şi o mulţime de cîntece şi jocuri noi. De acum încolo, voi veţi avea mult mai multe acţiuni interesante, veţi învăţa mai multe cîntece şi jocuri pionereşti.

Incet, încet însă, zilele s-au scurs.

Ne aflăm în ultima zi a consfătuirii. Tovarăşul Virgil Trofim, prim secretar al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor, rosteşte cuvîntul de închidere. Tuturor instructorilor participanţi li se înmînează insigna de „instructor fruntaş". 78 dintre ei primesc diploma de onoare a Comitetului Central U.T.M. pentru meritele deosebite obţinute în munca lor de instructori de pionieri.

A mai rămas puţin timp pînă la clipa despărţirii. Sala răsună de cîntecele voioase ale instructorilor. Deodată, se aud ropote de aplauze. In mijlocul instructorilor soseşte tovarăşul Nicolae Ceauşescu, membru în Biroul politic al C.C. al P.M.R., care transmite instructorilor fruntaşi SALUTUL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÎN ŞI PERSONAL AL TOVARĂŞULUI GH. GHEORGHIU DEJ.

Sala freamătă. Minute în şir nu mai contenesc uralele. Instructorii îşi manifestă în aceste momente, încă odată, dragostea lor fierbinte faţă de partid, faţă de conducătorul său, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Gîndurile lor sînt şi gîndurile voastre, ale sutelor de mii de pionieri care iubiţi şi cinstiţi prin munca voastră grija părintească ce v-o poartă partidul nostru iubit.

★

Ultimele ceasuri înainte de plecare. A început tradiţionalul carnaval. E multă veselie. Se cîntă, se dansează. Instructorii îşi iau adresele unii altora, îşi scriu amintiri. Işi împărtăşesc părerile lor despre consfătuire.

Poate mulţi dintre ei, peste doi ani, cînd se va ţine cea de a IV-a consfătuire a instructorilor fruntaşi, se vor întîlni din nou. Şi atunci, ca şi acum, vor vorbi tot despre voi. Tot despre preocupările şi năzuinţele voastre.

Şi acum, înainte de plecare, să le urăm cu toţii drum bun şi mult, mult succes în munca lor viitoare

Radu POPA

Bucureşti 13 Februarie 1957

Ştiinţa

Cel mai simplu aparat de radio

★

In numărul acesta „meşterul „Ştie tot" răspunde Măriucăi Ionel din Sălajul Inferior, lui Gicu Popescu din Iaşi şi altor copii care ne-au întrebat cum se construieşte un aparat de radio cu galenă.

★

Pentru realizarea acestui aparat, aveţi nevoie în primul rînd de un detector cu galenă şi de o cască sensibilă de radio Apoi procuraţi-vă materiale ajutătoare: şase bucşe de radio sau, în lipsă, şase capse cizmăreşti, din acelea folosite la legarea şireturilor, (alegeţi capse nevopsite şi cu orificiul suficient de larg ca să treacă prin ele piciorușele detectorului), 25-30 cm. sîrmă de cupru, groasă de 0,5-1 mm. desizolata, o bucată de cupru, scîndură de traforaj sau

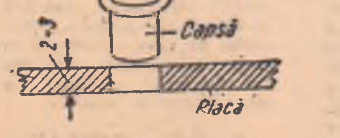

fig. 2

placaj de 2-3 mm grosime, de formă patrată, cu latura de 80 mm pe care veţi monta aparatul (de aceea o numim „placă de montaj").

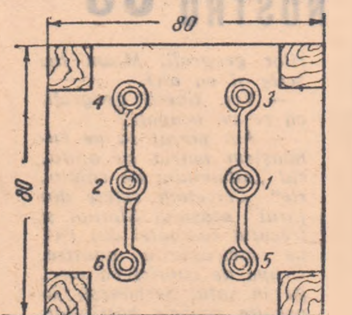

fig. 1

Incepeţi construcţia aparatului găurind placa de montaj în felul următor: exact pe mijlocul plăcii apăsaţi puternic piciorușele detectorului (fig. 1). In urmele lăsate faceţi găurile 1 şi 2 şi apoi, cum indică figura, găurile 3, 4, 5 şi 6 la distanţe potrivite.

După aceea introduceţi bucşele sau capsele în găuri şi executaţi legăturile. Dacă folosiţi capse, cositoriţi legătura între capse şi sîrmă. Indoiţi ca un ochet capătul sîrmei în jurul capsei şi lipiţi-l cu cositor (fig. 2 şi 3).

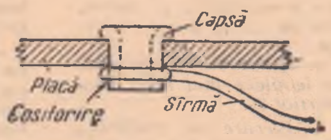

fig. 3

In cele patru colţuri ale plăcii fixaţi cu ţinte cîte un piciorus de lemn sau un dop de plută. După această ultimă operaţie, cel mai simplu receptor cu galena este gata de funcţionare.

Aşezaţi acum placa pe piciorușe, fixaţi detectorul în bucşele sau capsele, 1-2. legătura cu pămîntul în 3, antena în 4 şi casca în 5 şi 6. Reglaţi cu atenţie poziţia acului detectorului şi veţi auzi în cască emisiunea de radio.

POSTA SĂPTĂMÎNII
9 — 16 feb. 1957

De vorbă cu cititorii

Cititorilor Dale T. Ion (com. Cîmpeni-Oradea), Barbuță Ilie și Bujdei Rodica (Rădăuți), Vîlceanu I. Sabin (Godinești-Craiova) și Dîmboviceanu Ion (București):

Jocurile trimise de voi n-au putut fi publicate. De ce? Simplu! Un joc de cuvinte încrucișate este întocmai ca o compunere: după cum, atunci cînd scrii o compunere, trebuie să-ți alegi un subiect, tot așa și cu un joc de cuvinte încrucișate: trebuie să aibă neapărat o temă precisă. (Vară, Iarnă, Geografie, Istorie, Personalități, Știință, Sport, Fizică etc). De asemeni, se cere ca majoritatea cuvintelor încrucișate să se refere la temă, careul să nu aibă prea multe pătrățele negre (se permit cel mult 13-15 pătrățele negre la un careu de 10 X 10) etc

Iată o parte din neajunsurile jocurilor trimise de voi...

Sultănel Gheorghe cl. a IV-a A, Școala elementară Dărmănești. Centrul raional Moinești. **Poezia, în forma populară în care este scrisă, are multe calități Ne-a sosit însă prea tîrziu și, deoarece tema era legată de Alegerile de deputați în Marea Adunare Națională, n-am mai putut-o publica.**

Nicolescu Ricu — clasa a VIII-a A, Școala medie mixtă nr. 1 — Călărași — **Ideea de a reda emoțiile sufletești ale clasei într-o oră de istorie, este interesantă. Versurile sînt însă prozaice și nu servesc intenției pe care ai avut-o. Mai trimite-ne și alte încercări literare.**

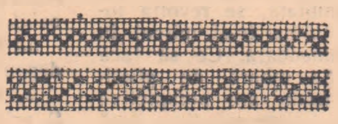
Tarla Gheorghe — comuna Orlea, raionul Corabia. **Ghicitorile sînt bune. Trimite-ne și alte încercări. Străduiește-te însă să scrii mai îngrijit și corect.**

Datcu Georgică — Poenarii Burchii, raionul Ploești. **Vreți să plantați o coastă cu duzi? Inițiativa e frumoasă. Rămîne acum să vedem cît de harnici sînteți cînd e vorba de fapte. Noi vă dorim succes!**

Pionierei Grămescu Julieta de la Școala medie mixtă nr. 3 din Tr. Severin îi sînt dragi motivele naționale. Ea ne roagă să-i dăm în paginile gazetei cîteva modele.

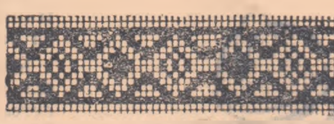
★

Motivele **a** și **b** — pot împodobi marginile unui caiet de matematici sau ale unei batiste pe care o școlăriță își propune să facă primele încercări de cusătură națională.

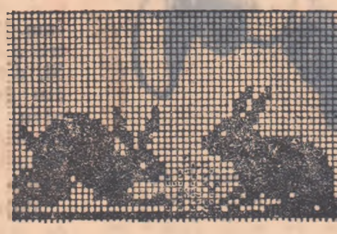
Motivele a—b

Motivul **c** — e ceva mai complicat. Fiind lat, nu e bun de chenar pentru caiete. In schimb merge foarte bine, cusut într-o culoare sau două, pe marginile unei fețe de masă.

Motivul c

Motivul **d** — doi iepurași, se coase de obicei în colțul din dreapta, sus, al unei fețe de pernă. Asemenea motive se lucrează deseori și în împletituri cu andreaua

Motivul d

Ne scriu cititorii

Cerc de olărit

Pentru că olăritul este ocupația de bază a locuitorilor satului nostru, ne-am gîndit să facem și la școală un cerc al micilor olari. Aici învățăm cum să preparăm lutul, cum trebuie să umblăm cu roata de olărit și cum se ard oalele în cuptor. Toate aceste lucruri ni le explică pe rînd cîte unul din părinții noștri, care au învățat și ei de la bătrînii lor.

Petru IORGOVAN
cl. a IV-a
satul Biniș, comuna Declin, raionul Reșița

Dragă redacție,

Nici nu-ți poți închipui cît de mult ne bucură faptul că avem și noi un colț al naturalistului. Aici am aranjat cu grijă: veverițe, iepuri, ulii împăiați, un acvariu și cîteva cuști cu diferite soiuri de păsări. In formol păstrăm organele principale ale anumitor animale.

Pentru orele practice de botanică, am pus seminte la încolțit. Zilnic la colțul viu întîlnești echipa de serviciu, formată din cei mai buni pionieri ai cercului tinerilor naturaliști Ei se ocupă permanent de curățirea colțului și de menținerea unei temperaturi prielnice.

Maria PAPERCĂ
și
Alex. APREUTESEI
Școala de 7 ani Bistrița
raionul P. Neamț

Clasa noastră a ieșit învingătoare.

Incă de la începutul concursului nădăjduiam să cîștig viteză mare, ca să fiu clasificat cel mai bun conducător de sanie. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa cum credeam. S-au găsit colegi de-ai mei mai pricepuți care au cîștigat concursul. Am totuși o bucurie: la acest concurs, organizat pe școală în cadrul „Spartachiadei de iarnă a tineretului", clasa noastră a ieșit învingătoare. Eu m-am clasat pe locul III, străbătînd distanța în 20", față de Dinu Victor clasat pe locul I, care a străbătut aceeași distanță numai în 18".

Făgăduiesc că la viitorul concurs de săniuțe organizat în cadrul școlii noastre, eu să fiu primul.

Marin I. TRAISTARU
cl. a VII-a
comuna Coteana, raionul Slatina
regiunea Pitești

Alegerea mea

Imi vine să rîd cînd mă gîndesc cît de mult mă frămînta pe mine și pe colegii mei, cu cîțiva ani în urmă, alegerea unei meserii. Stam ore întregi cu Vasile, colegul meu cel mai apropiat și vorbeam, vorbeam întruna despre unul și-același lucru: meseria. Dar ca să ajungem la vreun rezultat, nici gînd. Ba de multe ori ajungeam și la ceartă, așa, fără nici un motiv. De plăcut, ne plăceau la amîndoi mașinile. Numai că pe el îl atrăgea să conducă, pe cînd eu, visam să le construiesc. De aici, neînțelegerea. Colegul meu găsea că e mai interesant să conduci o mașină. Eu, din contră. „Să le faci e mai interesant" îi răspundeam. De aici pînă la ceartă nu era decît un pas. Și asta nu era singura problemă:

— Bine, mașini, mașini, dar ce fel de mașini? mă întrebă el într-o zi, făcînd pe supăratul. Sînt atîtea feluri de mașini, că nici nu le mai dai de rost: de tuns, de tocat carne, de extras untul din lapte, mașini de...

— Ajunge, moară, l-am oprit eu. Hai mai bine și-om hotărî și asta. Ori ai venit într-adins să-mi înșiri cîte mașini sînt pe lume?

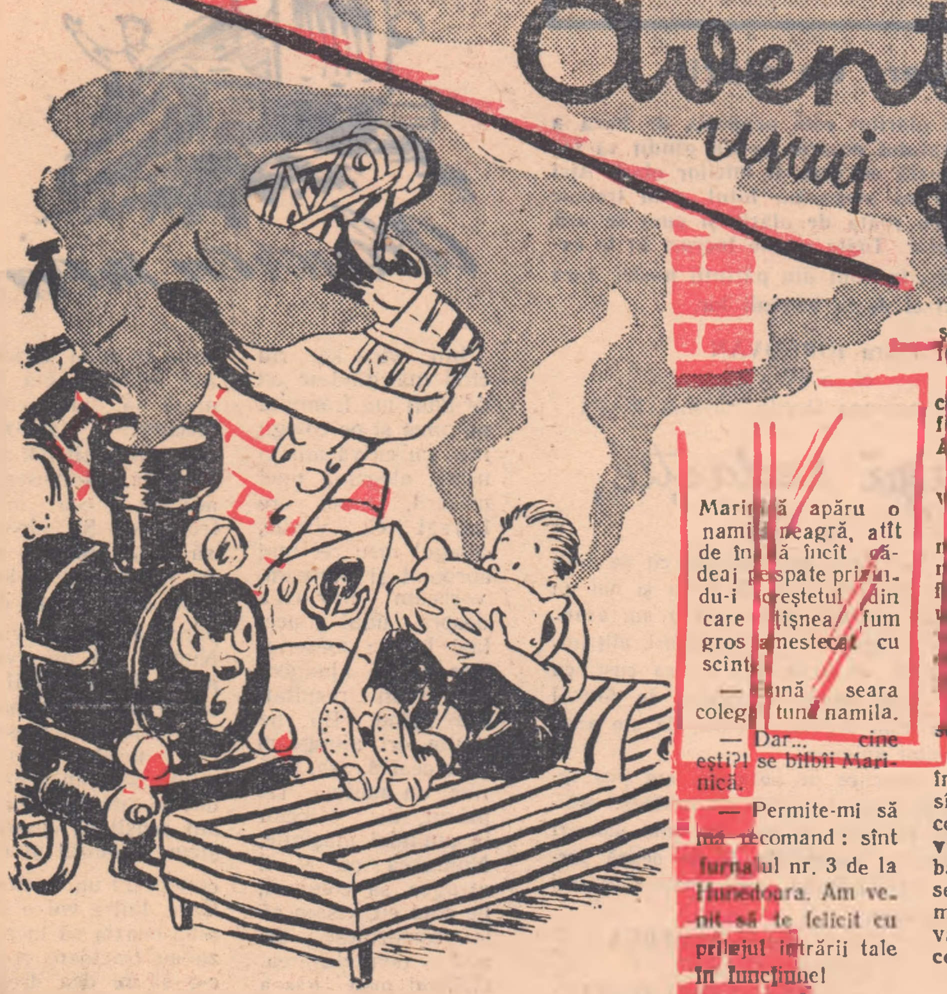
Am rîs amîndoi și ne-am așezat la discuție în mod serios. Am stabilit pînă la urmă să ne facem mecanici agricoli. Așa am găsit noi de cuviință, că meseria aceasta e cea mai frumoasă. Și, drept să vă spun, nu ne-am înșelat de loc. S-au scurs 3 ani de parcă a fost un vis. Numai că un vis plin de peripeții... teoretice și practice în domeniul meseriei noastre. Tare multe ne-a mai fost dat să învățăm pînă am reușit să cunoaștem motorul și să conducem un tractor. Care dintre voi o să aibă ocazia să lucreze cu tractoare cred c-o să-mi dea dreptate. Doar un lucru vreau să vă mai spun acum: că nici eu și nici Vasile, colegul meu, n-am avut dreptate în aprecierea importanței meseriei. In școală și-n practică, ne-am convins amîndoi de același lucru: că interesant este și să faci mașini, dar în același timp să le și conduci. Una fără alta nu poate să meargă. Noi și construim și conducem. Lucrul cel mai important e să-ți îndrăgești meseria și s-o stăpînești cum trebuie.

Teodor C. CINCA
anul III B — Școala profesională agricolă — Balș — Craiova

Al. Ovidiu Zotta

Aventurile unui fumător

Marinică a hotărît să se apuce de fumat. Vă asigur că nimeni nu l-a rugat, nu l-a plătit și nu l-a silit s-o facă. Dimpotrivă, a luat această hotărîre din proprie inițiativă...

Mai pe scurt: ieri seară la orele 22 fix, fiind singur acasă, a „împrumutat" din cutia de țigări a tatălui o mărășească, a aprins-o și-a tras, adînc, primul fum...

Bineînțeles că după primul fum urmă prima tuse zdravănă, ceea ce însă nu-l descurajă pe Marinică. El știa că obrazul subțire cu cheltuială se ține.

Puf, pff... Puf, pff... Cînd pe gură, cînd pe nas, fumul ieșea vălătuci-vălătuci, gros și cald. Iar Marinică, lungit pe pat, c-un braț sub cap, așa cum văzuse că face tatăl său după masă, simțea că pe măsură ce sloboade trîmbele de fum, el însuși crește, pieptul îi devine mai puternic, mușchii mai tari...

Puf, pff... Puf, pff... Cînd pe gură, cînd pe nas, fumul ieșea din ce în ce mai mult și mai des. Marinică vru să vadă în oglindă cum îi stă lungit pe pat, cu țigara-n gură, dar nu zări în luciul ei decît un mare nor negru din care se iveau, la anumite intervale, ba un picior, ba o mînă...

— Nici tata nu știe să fumeze atît de bine! zîmbi Marinică, învăluindu-se în fum ca într-o plapumă a fericirii.

Dar nu termină bine aceste cuvinte că se întîmplă un lucru nu tocmai obișnuit: tavanul și peretele din față se dărîmară cu zgomot și-n fața lui Marinică apăru o namilă neagră, atît de înaltă încît cădeai pe spate privindu-i creștetul din care țîșnea fum gros amestecat cu scîntei.

— Bună seara colega! tună namila.

— Dar... cine ești?! se bîlbîi Marinică.

— Permite-mi să mă recomand: sînt furnalul nr. 3 de la Hunedoara. Am venit să te felicit cu prilejul intrării tale în funcțiune!

— Dar bine... nu înțeleg...

— Ha, ha, ești modest, ești modest! slobozi furnalul, încîntat, un nor de fum. Ei bine, despre modestia asta or să scrie gazetarii în articolele închinate inaugurării tale. Mie însă să-mi spui ce capacitate ai!

— Cum adică?...

— Nu face pe prostul, că eu sînt furnal bătrîn! Mă interesează cîte tone de minereu poți înghiți, pentru că ți-am adus cîteva vagoane proaspăt încărcate. Să-mi dai și mie un ajutor în muncă...

Și zicînd acestea, furnalul se feri de-oparte, lăsînd să se vadă în spatele său un șir de vagoane încărcate cu minereu. Alături de ele se aflau cîțiva muncitori voinici, cu lopeți în mîini.

— Dînșii cine sînt? Ce vor? îngălbeni Marinică, scoțînd temător, pe nări, două fuioare de fum.

— Sînt ghiftarii, îl lămuri, binevoitor, furnalul. Vor să te încarce. Ei, mai așteptăm mult? Pentru început ai să iei un mizilic de vreo zece tone...

— Cine, eu? Dar eu nu sînt furnal!! țipă disperat Marinică.

— Păi, atunci de ce scoți fum? se încruntă amenințător furnalul nr. 3. Vrei, probabil, să-ți bați joc de noi?

Gîfîind, Marinică își puse o batistă peste gură, ca să împiedice fumul dar batista se înnegri numaidecît iar fumul continuă să țîșnească pe la margini.

In aceeași clipă, peretele din stînga se prăbuși și el, sub năvala unei locomotive „Pacific", care venea mîncînd șinele, fluerînd și sclipind ochi roșii de felinare.

— Să trăiești, frățioare! șuieră ea către Marinică. Primește sincerele mele felicitări cu ocazia ieșirii tale din depou. Am o treabă pentru tine.

— Ia lasă-mi băiatul în pace! se revoltă furnalul. El cu mine va lucra!

— Cu tine? Și, mă rog, de ce tocmai cu tine? Nu-l vezi că-i făcut anume pentru a fi locomotivă? Marinică, frățioare, pentru început am să-ți dau un fleac de garnitură, vreo treizeci de vagoane cu cherestea, pe distanța București-Satu Mare. Ține ici foaia de parcurs! Uite și vagoanele...

— Lasă-mi băiatul în pace, n-auzi? se mînie furnalul.

— Da' de ce? Crezi că dacă ești mai înalt decît mine, ești și mai isteț? Eu sînt o persoană umblată, se revoltă locomotiva, pe cînd tu nu te-ai mișcat în viața ta de la Hunedoara. Ce să facă băiatul cu tine? Să moară de plictiseală? Lasă-l la mine, are perspective mai mari. Cine știe, mîine-poimîine, dacă va fi silitor, o să ajungă chiar tren accelerat!

— Dă-mi pace, dați-mi pace! se înverzi Marinică. Eu nu-s locomotivă!

— Păi, atunci de ce scoți fum? se încruntă amenințătoare locomotiva. Vrei, pe semne, să-ți bați joc de noi?

Tremurînd, Marinică își astupă gura cu perna, ca să nu mai scoată fum, dar nici acest mijloc nu dădu un rezultat bun; fumul, cu presiune mare, zvîrli cît colo perna.

Amărît, Marinică începu să tușească.

— Mă doare... înăuntru... în piept... gemu el.

— Te lecuiesc îndată! răsări în fața lui un bărbat solid, purtînd peste straie un șorț de mușama.

— Sînteți medic? se bucură Marinică.

— Nu, sînt sobar! Am venit să te căptușesc. Ce preferi, cărămidă obișnuită ori șamotă?

— Și... pe unde să mă căptușești?

— Pe dinăuntru.

— In piept?!

— Sigur că da. Pe deasupra, am să-ți pun la gură o portiță de tablă și-un cenușar. Ei, ce zici? se făli sobarul. Nu-i așa că te bucuri?

— Vai de mine și de mine, dar eu nu sînt sobă! se înroși Marinică.

— Păi atunci de ce scoți fum? se încruntă amenințător sobarul. Vrei, probabil, să-ți bați joc de noi?

— Pe semne că n-ai cei șapte ani de la depou! îl mustră locomotiva.

— Așa te-au învățat inginerii tăi? îl privi disprețuitor furnalul.

Deznădăjduit, Marinică încercă să oprească fumul care-i ieșea pe gură și pe nas, astupîndu-și fața cu un cearceaf; cearceaful însă avu soarta batistei și-a pernei iar fumul își urmă victorios erupția.

Chiar atunci se prăbuși și peretele din dreapta, oferindu-i lui Marinică o priveliște care-l vîrî în sperieți:

Cîteva crucișătoare, torpiloare și contratorpiloare sosiseră pentru a-l invita să facă parte din flota lor.

Reprezentantul unei fabrici de pastramă îl ruga să colaboreze cu întreprinderea lui la afumarea cîtorva sute de kg. carne de oaie.

O echipă de pompieri, speriați că-i vorba de un incendiu, își țineau pregătite tulumbele.

Vulcanul Vezuviu în persoană sosise în vizită de curtoazie.

Și, în sfîrșit, o întreagă cooperativă de coșari îi oferea serviciile ei...

...Aproape leșinat de spaimă, Marinică se dădea de ceasul morții, neștiind cum să facă pentru a nu mai scoate fum. Se aplecă să ridice covorul, pentru a-și acoperi gura și nasul cu el. Și, din nebăgare de seamă, scăpă țigara din gură. In aceeași clipă, fumul dispăru. Dispărură și furnalul, locomotiva, sobarul, vagoanele, vapoarele, pompierii, Vezuviul, coșarii... Apărură pereții, tavanul. Totul arăta acum ca înainte.

Marinică se simți într-al șaptelea cer de fericire. Respirînd ușurat... se trezi din vis și, bucuros, băgă de seamă că țigara tocmai se stinsese. In cinstea acestui eveniment, Marinică dădu fuga la dulap să facă un chef cu dulceață de caise și apă rece.

„Cel mai mare poet dintre muzicienii timpurilor"

Frantz Schubert s-a născut în anul 1797, la Viena, și a trăit pînă în 1828, adică numai 35 de ani. Tatăl său era învățător și mai avea, în afară de el, încă 13 copii. Nu e de mirare deci că Schubert, ca și multe genii ale secolului al XVIII-lea și al XIX-lea a trăit în lipsuri și mizerie. Dar, cu toate aceste împrejurări vitrege, talentul muzical al lui Schubert s-a afirmat. El a reușit chiar, datori a tatălui său, să fie înscris la școala de muzică „Convict", dintre elevii căreia împăratul recruta muzicienii curții. Cum a obținut tatăl său acest lucru e greu de aflat astăzi. In general însă, părinții copiilor talentați, impinși de sărăcie și mizerie, căutau să-i „lanseze", adică deven-au ceea ce numim noi astăzi „impresari" ai propriilor lor copii. E bine cunoscut cazul lui Mozart, care dădea concerte cu public la vîrsta de 4 ani.

Schubert părăsește însă în anul 1813 școala de muzică. Neputînd suporta hrana proastă, regimul neomenos din școlile catolice, pornește să-și croiască o altă carieră, aceea de învățător. Ea îi putea oferi cel puțin siguranța zilei de mîine. Funcționînd cîțiva ani la țară în această calitate, el a avut prilejul să cunoască și să îndrăgească cîntecele populare, care, mai tîrziu aveau să-i furnizeze teme pentru nenumăratele-i lieduri.

Despre viața lui Schubert se povestesc multe. Totdeauna prost îmbrăcat — din cauza lipsurilor materiale, firește — nu era primit în „înalta societate". De altfel Schubert nici n-a bătut la porțile nobililor. Mîndria lui de artist îl făcea să urască lingușirea.

Traiul său era foarte modest. Îi era de-ajuns să aibă un pat, hîrtie, toc și cerneală ca, zi și noapte, să creeze zeci și sute de opere muzicale.

Cu toate acestea, Schubert nu a fost un om singuratic, el a avut un cerc de prieteni credincioși, tot atît de pasionați pentru muzică. (Reuniunile prietenești la care lua parte și Schubert, deveniseră cunoscute sub numele de „Schubertiade"). Prietenii săi, precum și alți mari muzicieni contemporani și de mai tîrziu, l-au iubit și l-au apreciat. „E cel mai poet dintre muzicanții tuturor timpurilor", spunea despre el marele Liszt.

...Și pe drept cuvînt, căci din compozițiile lui Schubert se desprinde o poezie de o frumusețe nespusă. La aceasta au contribuit înseși temele alese de el: viața la țară, zbuciumul omului rătăcitor, cîntece legate de vechi legende. Muzica lui înfățișează cu de-amănuntul frămîntările sufletești ale oamenilor și frumusețile negrăite ale naturii.

Opera lui Schubert e uriașă. A scris bucăți pentru pian, pentru orchestră, oratorii, cvartete, cvintete, 600 de lieduri — acele cîntece inspirate din muzica populară germană și austriacă datorită cărora în primul rînd Schubert a devenit cunoscut și iubit. Celebre sînt liedurile „Păstrăvul", „Regele ielelor", „Călătorul".

Frantz Schubert a murit la vîrsta de 35 de ani, răpus de febră tifoidă, boală contractată în urma mizeriei în care trăia. Pe mormîntul său se află săpate cuvintele poetului Grillparzer: „Moartea a îngropat aci comoară minunată, dar și mai minunate speranțe".

Aurel WEISS

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".